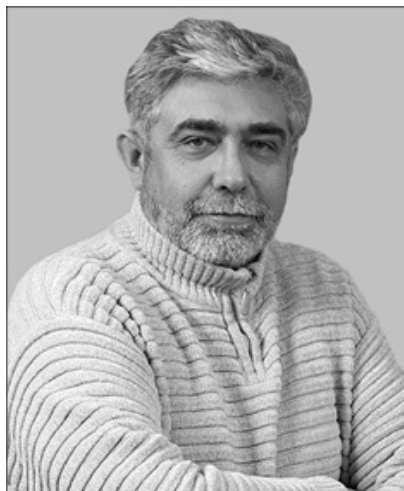

ОБРАЗ Василь Федорович (16. 11. 1956, м. Станіслав, нині Івано-Франківськ) — режисер документального кіно, педагог. Заслужений діяч мистецтв України (2025). Член НСКіну (1997). Закін. Київ. інститут театр. мистецтва (1986; майстерня В. Кісіна). Відтоді працював на студії «Укртелефільм» (Київ). Створив докум., ігрові кінокартини та фільми-вистави: «Геній» (1986, був асист. реж.), «Як чоловіки про жінок говорили», «Ой там на товчку, на базарі» (обидва — 1988), «Червона рута — квітка надії» (обидва — автор сценарію), «Не журись», «Софія Київська» (усі — 1989), «Оксана Петрусенко» (також автор сценарію), «Найцінніше», «Біль моєї душі» (усі — 1990), «Дід Мороз», «В той

день, 30 червня 1908 року» (обидва — 1991), «Дунай, Дунай» (1992), «“Артек” — вчора, сьогодні, завтра», «Катехізис здоров’я лікаря Тарнавського» (обидва — 1994), «Будзь — гуцульський сир», «Космач» (усі 3 — автор сценарію), «Україна й Інтерпол» (усі — 1996), «Важкі дороги Таврії» (1998, також автор сценарію); д/ф «Україна Євгена Товстухи», «Олесь Гончар. Пишу Україні» (обидва — 1993, «Галфільм»); низку докум.-біогр. фільмів з циклу «Гра долі» (2006–09, «ВІАТЕЛ»): про В. Образцова («Дуель»), О. Петрусенко («Сонячна людина»), В. Городецького («Легендарне парі»), О. Купріна «Врятований любов’ю» (усі — 2006), І. Кавалерідзе («Майстер і музи»), Г. Нейгауза та Б. Пастернака («Суперники»), О. Вертинського («Сумний П’єро», в 2-х ч.), І. Піддубного («Чемпіон чемпіонів»; усі — 2007), С. Крушельницьку («Solo — me», у 2-х ч.), І. Вільде («Неприборкана»), В. Симоненка («Я на світі такий один»), К. Білокур («Життя в обіймах квітів»), М. Рильського («Poeta Maximus»), В. Сосюру («Так ніхто не кохав», в 2-х ч.; усі — 2008), Остапа Вишню («Усмішник», у 2-х ч., 2009). Водночас 1999–2003 — реж. телепроекту «Телевізійна служба “Милосердя”» (210 програм, «Магнолія ТВ»); 2004–05 — керівник телепроекту «Це Україна» (78 серій, студія «Телекон»). На «Укркінохроніці» створив д/ф «Село, в якому народжуються казки» (2013). Викладає в Інституті кіно і телебачення Університету культури і мистецтв (від 1997) та Університеті театру, кіно і телебачення (від 2018; обидва — Київ).

О. Б. Парфенюк

Бібліографічний опис:

Образ Василь Федорович / О. Б. Парфенюк // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2022. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-74647>. – Останнє поновлення : 2025.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).